

úmysl), musí se vztahovati ku všem složkám, zakládajícím skutkovou povahu krádeže in objecto, musí tudíž obsahovati též vědomí pachatelovo, že odnímá z držení třetí osoby věc cizí. Jestliže pachatel má za to, že ona třetí osoba se darováním neb jiným právním jednáním držení vzdala, nejedná v úmyslu zlodějském. Zjištění tohoto vědomí na straně P-ově bylo nutným vzhledem k obhajobě jeho a jeho matky a bylo proto vyhověti zmateční stížnosti P-ově ohledně zločinu krádeže. Ježto pak ku krádeži ve společnosti se vyžaduje, by všichni spoluzlodějové jednali ve společném zlodějském úmyslu a, kde ze dvou pachatelů jeden tohoto úmyslu nemá, nemůže se jednati o krádež ve společnosti ani u toho pachatele, který úmysl zlodějský má (rozh. 3567), prospívá opatření učiněné ohledně Jana P-y též Rosalii K-ové, pokud jde o kvalifikaci krádeže podle Šu 174 II a) tr. zák., i bylo proto též ohledně Rosalie K-ové rozsudek zrušiti podle Šu 290 tr. ř., pokud jde o tuto kvalifikaci.

Čís. 2338.

I v tvrzení nepravdivých okolností v civilním sporu lze spatřovati lstivé předstírání ve smyslu Šu 197 tr. zák., použil-li pachatel k jich doložení listiny, která mu nepatří (stvrzenky, vydané pro jiného).

(Rozh. ze dne 7. dubna 1926, Zm I 871/25.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Mladé Boleslavi ze dne 17. listopadu 1925, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem nedokonaného podvodu podle §§ 8, 197 a 200 tr. zák., mimo jiné z těchto

důvodů:

Právnímu posouzení věci (čís. 9 a) Šu 281 tr. ř.) nelze činiti důvodné výtky. Jest pravda, že v prostém tvrzení nepravdivých okolností v civilním sporu nelze ještě spatřovati lstivé předstírání. V souzeném případě se však obžalovaný neobmezil na pouhá, byť i vědomě nepravdivá tvrzení, nýbrž použil k doložení jich listiny, která mu nepatřila, předloživ soudu stvrzenku o výplatě 2.000 žalobci Aloisu M-ovi, ačkoliv dobře věděl, že stvrzenka ta byla vydána Aloisem M-em pro Augustina M-a. V tomto jednání dlužno spatřovati lstivé, k oklamání druhého směřující jednání a, poněvadž obžalovaný postupoval při tom podle zjištění rozsudku v úmyslu podvodném, jednak, by poškodil správu státu při výkonu spravedlnosti, jednak, by Aloisu M-ovi způsobil škodu 200 Kč převyšující, je dána nepochybně skutková podstata podvodu. Namítá-li stížnost, že stvrzenka ani v nynější své podobě není způsobilá oklamati ani soud ani odpůrce, dlužno na to odvětiti, že za nezpůsobilý prostředek při spáchání podvodu lze uznati pouze takový, jímž zamýšlený omyl nikdy za žádných okolností nemůže býti vyvolán, což o stvrzence, o niž jde, tvrditi nelze, zvláště když k plnému usvědčení obžalovaného bylo nutno prováděti různé důkazy. Odsuzující výrok odpovídá proto stavu věci i zákonu.